

Hồi 24

Vạch Tội Ác, Đăng Thân Lộ Nguyên Hình

Chu Mộng Châu đánh giọng thét lớn:

- Đăng Thân, giờ thì người không còn chối cãi gì chứ?

Đăng Thân vừa rôi vì một phút thất thần trước câu nói bất ngờ của Lạc Đại Xuân, nhưng lúc này lão vẫn đứng lên chỉ tay nói:

- Hừ! Các người lập mưu vu cáo chúng ta, chỉ là trả thù Quy Hồn Bảo chúng ta không chịu hợp tác với Liên Vân Bảo các người mà thôi.

Chu Mộng Châu không ngờ con cáo già này lợi hại như vậy, khi ấy nhìn toàn trường nói:

- Chư vị bằng hữu, hôm nay trước mặt quần hùng tứ phương, tại hạ chỉ xin chư vị tự mình phân xử một cách công đạo, Lạc Đại Xuân đã thừa nhận hai điều tại hạ vừa hỏi, vật chứng còn đây, nhân chứng cũng còn đây, Đăng Thân nhất định phải chịu tội trước thiên hạ.

Đăng Thân la lớn:

- Bằng chứng vậy há đủ để kết tội Đăng mỗ là hung thủ mưu sát sao?

Chu Mộng Châu lại nhìn về phía lều của Liên Vân Bảo nói lớn:

- Liêu huynh, Hồ đại thúc đâu?

Liêu Thứ liền bước ra trao cho Chu Mộng Châu một phong thư nói:

- Trước khi chúng tôi lên đường đến đây, Hồ sư phụ chỉ nói là không tiện đi được, nhờ tôi đưa phong thư này cho Chu huynh!

Chu Mộng Châu ngạc nhiên vô cùng, sao tự nhiên đã ước định với nhau gặp mặt tại đây, giờ Hồ Dã không đến mà chỉ trao thư?

Trong lòng hoài nghi khó hiểu, nhưng chàng vẫn đón lấy phong thư bóc ra xem. Chỉ thấy trong phong bì không phải là một bức thư bằng giấy mà là bằng lụa được việc bằng máu.

Chu Mộng Châu khựng cả người khi đọc xong bức huyết thư, toàn trường thì bao nhiêu cặp mắt đổ dồn vào chàng chờ đợi.

Chu Mộng Châu bỗng gào lên:

- Hồ đại thúc! Người quyết định tự tuyệt như vậy sao?

Liêu Thứ và Hồ Vân Thường vốn vẫn không hay biết gì về nội tình, nghe Hồ Dã bảo sao thì làm vậy. Lúc này Hồ Vân Thường nghe Chu Mộng Châu nói vậy thì kinh động thét lên một tiếng, rồi chạy đến bên Chu Mộng Châu giật lấy bức thư máu đọc nhanh. Đột nhiên nàng thét lên một tiếng náo ruột:

- Cha...

Nàng buông tay để bức thư rơi trên đất, rồi ôm mặt vừa khóc vừa chạy vọt xuống núi.

Liễu Thứ vội chạy theo nàng vì sợ xảy ra chuyện bất trắc.

Chu Mộng Châu nhặt bức thư lên trao cho Hư Không đạo nhân, nói:

- Dám nhờ Lưu chưởng môn đọc lớn bức thư này cho mọi người đều nghe.

Hư Không đạo nhân nhận lấy bức thư, lão liếc nhanh bức thư máu xem ra chỉ mới viết được vào hôm. Rồi từng tiếng đọc lớn:

“Chư vị bằng hữu, Hồ Dã năm xưa vì một phút hồ đồ thiếu suy nghĩ mà nghe lời xúi giục của Đàng Thận nên đã chịu để Đàng Thận lập mưu hãm hại Chu đại gia. Hồ Dã xin lấy máu mình để viết bức thư này để tạ tội cùng thiên hạ, đồng thời khi các chư vị đã niệm tình xá tội cho Hồ Dã thì Hồ Dã đã tự tuyệt, không dám lưu lại trên trần gian này một giây phút nào nữa. Chỉ có một nguyện ước duy nhất là mong chư vị sáng suốt rửa hết nỗi hăm oan của Kim La Hán thiên sư. Cáo thư, Hồ Dã!”

Vừa nghe đến đó thì quần hùng thét lên âm ỉ.

Đàng Thận thấy đã bại lộ mọi chuyện, nháy phắt ra thét lớn:

- Chu Mộng Châu, năm xưa mọi chuyện chỉ do một mình Hồ Dã bày mưu hãm hại cha người, ta chẳng hề dính líu!

Chu Mộng Châu giọng lạnh băng băng:

- Hừ! Đến nước này mà người còn chối cãi, Hoại thi tán là do người có được từ sư phụ người Tây Thiên lão quái từ Tây Vực mang vào Trung Nguyên. Người còn dám bảo chiếc bình độc dược này không phải là của sư phụ người không?

Đàng Thận nhìn thấy chiếc bình thì không dám nói chẳng phải của sư phụ, vì trên thân bình còn dấu triện biệt của Tây Thiên lão nhân.

Cuối cùng lão cũng đành nói:

- Chu Mộng Châu, đúng là độc dược của ta, nhưng chủ mưu là Hồ Dã, người hành động là Lạc Đại Xuân, xem như ta chỉ chịu một phần nhỏ trách nhiệm mà thôi.

Chu Mộng Châu mắt nảy lửa:

- Người giảo quyết lắm, người khéo mềm lách lắm, nhưng lần này người quyết không thoát khỏi thanh “Bích Long Kiếm Lệnh” này đâu!

Vừa nói chàng vừa mở bọc lấy thanh “Bích Long Kiếm Lệnh” ra, toàn trường la ó lên, kẻ thì ủng hộ, người thì phản đối. Nguyên kẻ phản đối chính là đám quần hào hắc đạo đã được Đàng Thận ngầm mời tới làm hậu thuẫn.

Khi ấy lão đã nghe thấy nhiều tiếng reo hò ủng hộ cho mình, lão bỗng ngửa cổ cười lên hắc hắc nói:

- Chu Mộng Châu, người định mượn tay quần hùng diệt Đẳng mỗ đó sao? Nếu là anh hùng hảo hán thì cùng ta động thủ quyết sống mái một trận.

Chu Mộng Châu nhíu đôi mày kiếm, khảng khái nói:

- Chu mỗ xưa nay tự làm tự lĩnh, chưa hề nhờ tay ai, đã nói một mình giải quyết chuyện này thì nhất quyết không có người thứ hai.

Đằng Thận nghe vậy thì mừng khắp khởi trong lòng nói:

- Hảo! Vậy thì lão phu xin lĩnh giáo!

Vừa nói lão vừa rút thanh trường kiếm lưỡi lớn múa lên một đường, rồi bước tới mấy bước:

- Nào, lão phu đang chờ người đây.

Chu Mộng Châu cất thanh “Bích Long Kiếm Lệnh” vào người rồi mới rút thanh trường kiếm trên vai xuống, hất hàm nói:

- Đằng Thận, Chu mỗ thừa hưởng tiên phụ danh Thiên Hạ Đệ Nhất Kiếm, nhượng người ba chiêu!

Ai cũng biết kiếm pháp của Đằng Thận rất tinh diệu hiểm ác, lão luyện thành pho Quy hồn kiếm từng làm nhiều tay kiếm thủ xác bất xang bang. Vậy mà giờ đây Chu Mộng Châu dám lộng ngôn tuyên bố nhượng trước ba chiêu thì thật hết sức cuồng ngạo.

Trong đánh nhau thì câu “tiên hạ thủ vi cường” ai cũng biết, ra tay trước chiếm thế thượng phong là điều hết sức quan trọng. Vậy mà Chu Mộng Châu buông một câu này, cứ như chàng chẳng hề coi kiếm pháp của Đằng Thận vào đâu cả.

Đằng Thận vốn vô cùng tức giận, nhưng lão vẫn cố kiềm chế trong lòng, lúc này chỉ tìm cách nào đối phó với Chu Mộng Châu cho nên căn bản lúc này chỉ bị cuốn hút vào đường gươm thế kiếm, vốn chẳng để tâm đến chuyện công đạo phân minh. Cho nên nhìn thấy thế kiếm của Đằng Thận vô cùng đẹp mắt, liền đồng thanh reo hò lên.

Đến ngay như những người đứng đầu ngũ kiếm phái lấy kiếm làm sở trường, kiếm thuật đã đạt đến cảnh giới thượng thừa, mà lúc này nhìn thấy một kiếm của Đằng Thận cũng phải thốt lên tán thán.

Chu Mộng Châu thấy kiếm tà đâm xuống, liền thuận đà ngã người rồi lăn ra ngoài mấy vòng, mới thoát được một chiêu kiếm bí hiểm của đối phương.

Thoạt trông thì ai cũng nghĩ chàng đã ở thế hạ phong, kỳ thực vì chàng đã tuyên bố nhượng đối phương ba chiêu đầu, cho nên còn chưa xuất chiêu phản kích mà thôi.

Đằng Thận thấy một chiêu đắc thủ, chí ít cũng khiến Chu Mộng Châu thất thủ thì trong lòng mừng khắp khởi. Lão cười khan một tiếng nham hiểm, đồng thời người vừa chạm đất đã nhún mình phóng tới, kiếm ra tiếp một chiêu Tam kiếm lạc phách.

Chu Mộng Châu người chưa kịp đứng lên đã thấy kiếm lướt tới phân làm ba bộ thương trung hạ, hư thực lẫn lộn khó phân. Chàng biết đây là chiêu kết của đối phương, bản năng tự vệ dâng lên, kiếm khoát một vòng thi triển pho hộ thân kiếm pháp mà Thiên Lãnh Tử truyền thụ.

Đằng Thận kiếm phóng tới xem ra đã đắc thủ, chẳng ngờ trước mắt bỗng hoa lên một màn kiếm ảnh, lập tức những ánh kiếm của lão tiêu biến đâu mất. Gần như cùng lúc chỉ nghe “koong” một tiếng, tay kiếm của lão bị đánh bật ra ngoài, cổ tay còn ê ẩm.

Chu Mộng Châu cũng đã dừng kiếm lại, cười nhạt nói:

- Đằng Thận, ba chiêu đã hết, giờ người tiếp Chu mỗ ba chiêu nhé!

Đằng Thận vốn tự phụ kiêu căng, thét lớn:

- Hảo! Tiếp chiêu!

Dứt lời, chàng vung kiếm ra liền một chiêu Thanh long tham huyết ai nhìn cũng đã nhận ra ngay chỉ là chiêu kiếm hết sức tầm thường, bất giác không khỏi cười ồ lên.

Thế nhưng những bậc dụng kiếm cao thủ, tất thâu hiểu đây chỉ là hư chiêu mào đầu mà thôi, họ chăm chú trương mắt nhìn xem Chu Mộng Châu kiếm pháp đạt đến đâu.

Đằng Thận hiển nhiên cũng thừa hiểu điều này, cho nên lão không hề khinh suất, thấy kiếm đâm tới đã vung kiếm lên phát chiêu chống trả.

Chu Mộng Châu thấy đối phương đã ra kiếm, liền thâu thức biến chiêu. Kiếm rung lên phát ra một màn kiếm mờ nhạt trùm tới cả người Đằng Thận.

Đúng lúc ấy Hư Không đạo nhân la lên:

- A! Bích Long kiếm phổ!

Tòa trường chỉ nghe mấy tiếng Bích Long kiếm phổ thì đã rung động, bản thân Đằng Thận cũng bị chấn động, lão thâu kiếm nhảy phắt lui sau, không dám đối kháng.

Nguyên lão năm xưa cũng đã từng tận mắt nhìn thấy uy lực của Bích Long kiếm pháp, nhưng lúc ấy là Thiên Hạ Đệ Nhất Kiếm Chu Hiên thi triển. Giờ đây trước mắt lão chỉ là Chu Mộng Châu thôi, nhưng sao lão cảm tưởng như chính Chu Hiên đang ra chiêu trước mặt mình. Chính cảm giác này khiến lão mất bình tĩnh mà chùn tay.

Chu Mộng Châu thì chẳng cần nói tiếng nào, thấy Đằng Thận nhảy thoái lùi, liền khoa kiếm lên, thân kiếm hợp nhất phóng tới chiêu thứ hai.

Đằng Thận còn chưa hoàn hồn đã thấy kiếm đến gần kề, lão nghiêng răng vận khí vào tay kiếm vung lên chống đỡ.

“Koong” một tiếng đánh lạnh nghe đến đỉnh tai nhức óc, kèm theo đó là những ánh lửa tóe ra từ hai thanh kiếm chạm nhau.

Đằng Thận cả người lão đảo về sau, tay nắm kiếm ê ẩm đến gần vọt ra khỏi tay. Chu Mộng Châu thì đứng sừng sững trước mặt lão vô cùng hiên ngang.

Chu Mộng Châu thét lớn:

- Đằng Thận, giây phút đền tội của ngươi đã đến!

Dứt lời chàng tiếp tục vung kiếm lên chuẩn bị ra chiêu thứ ba. Nhưng Đằng Thận thấy bí đường liền vung tay mạnh một cái, ba vết đen lướt tới người Chu Mộng Châu.

Chu Mộng Châu khựng người lại, thét lớn:

- Đằng Thận, lần này ngươi không còn cơ hội thi triển Quy Hồn châm như năm ngoái nữa đâu!

Tiếp đó mấy tiếng leng keng, ba ngọn phi châm rơi trên đất.

Nhưng gần như đúng lúc Chu Mộng Châu vung kiếm chém bặt ba ngọn phi châm thì bóng Đằng Thận tung vọt ra ngoài biển xuống núi.

Ngay lúc ấy nghe có hai tiếng thét lớn:

- Đằng Thận, ngươi chạy đi đâu?

Mọi người đưa mắt nhìn thì thấy bóng một nam một nữ từ hai góc độ khác nhau vọt lên phóng đuổi theo Đằng Thận.

Chu Mộng Châu đã nhận ra bóng nữ nhân chính là Bạch Vân, thế nhưng bóng thiếu niên kia thì nhất thời chàng chưa nhận ra là ai.

Chàng nghĩ nhanh trong đầu, rồi thi triển thân pháp Hư không niếp bộ lướt đi. Cả người chàng tựa như làn sương chiều thoảng xuống núi, cả quần hùng đều hò reo tán thưởng không dứt.

Bọn Hư Không đạo nhân nhìn nhau lắc đầu thốt lên:

- Không ngờ tiểu tử này thân thủ xem ra cao cường hơn cả Chu Hiên năm xưa!

Lại nói, Đằng Thận thân pháp cũng rất tinh thâm, lão nhanh chân phóng chạy những tưởng có thể thoát thân. Bọn Bạch Vân đuổi theo khó lòng kịp được, nhưng trước mắt lão bỗng thoáng một bóng nhân ảnh, rồi một tiếng thét lớn:

- Đằng Thận, ngươi hết đường chạy rồi.

Đằng Thận khựng người đứng lại, lão như không tin trước mặt mình chính là Chu Mộng Châu. Thực là thân pháp lão chưa từng được chứng kiến.

Lúc này có nghĩ cũng không kịp để lão nghĩ, Chu Mộng Châu cả người lẫn kiếm đã lướt tới. Đằng Thận không dám đánh, nhảy người lùi sau né tránh.

Hai bóng người kia cũng đã vây đến, Bạch Vân kịp nhận ra là ai thốt lên vui mừng:

- Hân đệ đệ!

- Vân tỷ tỷ!

Thì ra bóng thiếu niên kia chính là Bạch Hân, bọn họ gặp nhau vô cùng mừng vui, nhất thời quên chuyện trước mắt.

Đằng Thận chẳng ngờ lại thêm chị em họ Bạch xuất hiện, lão nhìn thấy bọn họ vui mừng gặp nhau mà trong giây phút quên mất hiện tại. Lão vung kiếm lên người Bạch Vân chém tới.

Chu Mộng Châu thấy vậy hốt hoảng la lớn:

- Vân tỷ, coi chừng!

Đồng thời với tiếng hét chàng lao cả người tới, thế kiếm nhanh như điện xẹt nhắm lưng Đằng Thận đâm tới.

Đằng Thận nham hiểm định đánh lén Bạch Vân, chẳng ngờ nghe tiếng kiếm thép rít lên sau lưng. Lão biết nếu lão có đâm trúng Bạch Vân thì lão cũng nhận đủ một kiếm của Chu Mộng Châu.

Nói thì chậm, lúc ấy cực nhanh, lão thuận thế nhào người ra ngoài định phóng chạy tiếp. Nhưng Chu Mộng Châu đã theo sát không buông lão ra.

Đằng Thận cười gằn lên một tiếng, tay vung mạnh lên trời, lập tức ba tiếng pháo hiệu kèm theo ba đốm lửa sáng trên nền trời chiều ngã xảm tối.

Thì ra đã có chuẩn bị trước, nháy mắt từ nhiều hướng đã thấy người của Quy Hồn Bảo ào ạt kéo đến. Lúc này quần hùng từ trên núi cũng đã có nhiều người chạy xuống, tạo thành một vòng vây kín lấy bọn Đằng Thận và Chu Mộng Châu.

Đằng Thận thấy lực lượng ứng viện đã tới, lập tức hét lớn:

- Huynh đệ, nhanh giết hết bọn chúng!

Bên ngoài bọn người của Quy Hồn Bảo nhớn nhác đao kiếm định xông vào, nhưng lập tức bị Bạch Vân hét lớn:

- Dừng tay!

(thiếu 198 – 206)

Thế nhưng trong lòng chàng thầm nói:

- Cha! Châu nhi đã làm được ước nguyện hưng chấn uy danh Thiên Hạ Đệ Nhất Kiếm của cha năm xưa. Sư phụ! Đệ tử đã rửa được nỗi hèn oan cho người ngậm cười nơi chín suối.

HẾT TRỌN BỘ